

Sygn. akt **II AKa 162/14**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Janusz Jaromin
Sędziowie:	SA Bogumiła Metecka-Draus (spr.) SA Stanisław Kucharczyk
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jorella Atraszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marcina Lorenca

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2014 r. sprawy

P. B.

oskarżonego z art. 157 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 16 maja 2014 r., sygn. akt III K 263/13

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym.

Sygn. akt II AKa 162/14

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył P. B. o to że:

w nocy 13 maja 2013 r. w K. gm. D., spowodował uszkodzenie ciała swojej matki K. B. w ten sposób, że bił ją wałkiem, a następnie metalowym tłuczkiem w głowę, zarzucił jej folię na twarz i dusił, zaciskając również palce na szyi pokrzywdzonej, w wyniku czego doznała ona licznych ran na twarzy, w owłosionej skórze głowy, na skórze szyi,

na wysokości wcięcia mostka, na stawie barkowym lewym, na lewej łopacie, na bocznej powierzchni przedramienia lewego, na przyśrodkowej powierzchni ramienia lewego, tuż przy łokciu, a także złamania paliczka podstawowego palca długiego ręki prawej z przemieszczeniem, które to obrażenia naruszyły prawidłowe funkcje organizmu na okres powyżej dni 7

tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.,

Sąd Okręgowy w Szczecinie, wyrokiem z dnia 16 maja 2014 r. (sygn. akt III K 263/13) oskarżonego P. B. uznał za winnego popełnienia tego, że w dniu 13 maja 2013 r. w K. gm. D., działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia K. B., bił ją walcikiem, a następnie metalowym tłuczkiem w głowę, po czym zarzucił jej folię na twarz i dusił, zaciskając również palce na szyi pokrzywdzonej, w wyniku czego doznała ona licznych ran na twarzy, w owłosionej skórze głowy, na skórze szyi, na wysokości wcięcia mostka, na stawie barkowym lewym, na lewej łopacie, na bocznej powierzchni przedramienia lewego, na przyśrodkowej powierzchni ramienia lewego, tuż przy łokciu, a także złamania paliczka podstawowego palca długiego ręki prawej z przemieszczeniem, które to obrażenia naruszyły prawidłowe funkcje organizmu na okres powyżej dni 7, lecz zamierzonego celu nie zrealizował odstępując dobrowolnie od jego osiągnięcia z uwagi na symulowanie przez pokrzywdzoną ustania funkcji życiowych, tj. czynu z art. 157 § 1 k.k., i za ten czyn, na podstawie art. 157 § 1 k.k., wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 24 maja 2013 r.

Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. 230 § 2 k.p.k. nakazuje zwrócić pokrzywdzonej K. B. dowody rzeczowe w postaci drewnianego wałka, metalowego tłuczka, koszulki i ręcznika.

Na podstawie § 2 ust. 3, § 14 ust. 1 pkt 5 § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U nr 163 z 2002 roku poz. 1348

z późn. zmianami) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. kwotę 1033,20 (tysiąca trzydziestu trzech i dwudziestu groszy) złotych, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę udzieloną P. B. z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego z ponoszenia kosztów sądowych i opłaty obciążając nimi Skarb Państwa.

Wyrok Sądu Okręgowego został zaskarżony apelacją obrońcy, który zarzucił:

1) stosowanie do treści art. 438 pkt 4 k.p.k.:

a) rażąco niewspółmierność kary orzeczonej względem oskarżonego, polegającą na orzeczeniu wobec niego kary 3 lat pozbawienia wolności, podczas gdy z treści materiału dowodowego wynika, iż wobec oskarżonego winna być orzeczona kara w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, z pewnością nie przekraczająca 2 lat pozbawienia wolności,

b) niesłuszne niezastosowanie względem oskarżonego środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej mu kary (przy założeniu jej niższego niż orzeczony wymiaru), podczas gdy przesłanki jego zastosowania zostały bezspornie wypełnione, tzn. kara z warunkowym, zawieszeniem jej wykonania osiągnie swoje cele wobec oskarżonego, w szczególności wychowawcze, zapobiegnie jego powrotowi do przestępstwa, co wynika zwłaszcza z jego właściwości oraz warunków osobistych, w tym okazanej skruchy, a nadto z pojednania się oskarżonego i pokrzywdzonej,

c) niesłuszne niezastosowanie wobec oskarżonego środka w postaci nadzwyczajnego złagodzenia kary, podczas gdy przesłanki jego zastosowania zostały bezspornie wypełnione, tzn.:

- oskarżony jest osobą młodocianą – co do którego szczególne dyrektywy wymiaru kary oraz względy wychowawcze przewidują prymat kar wolnościowych,

- pokrzywdzona pojednała się z oskarżonym oraz wybaczyła mu,
- oskarżony czynił starania o naprawienie szkody.

Mając na uwadze powyższe obrońca wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku oraz:

a) orzeczenie wobec oskarżonego za czyn określony w pkt. I części dyspozytywnej wyroku kary w mniejszym niż orzeczony rozmiarze,

b) o zastosowanie wobec oskarżonego środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary,

ewentualnie:

c) o zastosowanie wobec oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary zgodnie z art. 54 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 6 k.k. poprzez orzeczenie wobec niego kary grzywny albo kary ograniczenia wolności.

Nadto ewentualnie obrońca prosi:

2) o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz art. 458 k.p.k. obrońca wniósł o zwolnienie oskarżonego od kosztów niniejszego postępowania w instancji odwoławczej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest oczywiście bezzasadna.

Wprawdzie ustalenia faktyczne nie są apelacją kwestionowane, to jednak stwierdzić należy, że analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a także lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, iż Sąd rozstrzygający zgromadził pełny materiał dowodowy, a zebrane dowody poddał pełnej i wszechstronnej ocenie, zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k., wyciągając z nich trafne wnioski w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego.

Także wymierzając oskarżonemu karę za przypisane mu przestępstwo, wbrew wywodom autora apelacji, Sąd Okręgowy uwzględnił wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające, a ustalone w toku postępowania. Przy tym Sąd pierwszej instancji szczegółowo omówił okoliczności, które miały wpływ na rodzaj i rozmiar orzeczonej kary. W ocenie Sądu Apelacyjnego, w ramach przyjętej kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego oraz w ramach ustalonego przez Sąd Okręgowy zamiaru jego działania, orzeczona kara 3 lat pozbawienia wolności jawi się jako prawidłowo ukształtowana, uwzględniająca w odpowiednim stopniu wszystkie dyrektywy jej wymiaru. Sąd ten bowiem, czego zdaje się nie dostrzegać apelujący uwzględnił przy jej wymierzeniu również okoliczności akcentowane apelacją i tak, Sąd orzekający miał na uwadze dotychczasową niekaralność oraz młody wiek oskarżonego, przyznanie się do winy, wyrażenie skruchy oraz fakt, że uzyskał ze strony pokrzywdzonej matki – przebaczenie. Nie sposób zgodzić się z poglądem skarżącego, iż występujące w sprawie okoliczności łagodzące, a zwłaszcza fakt, że oskarżony jest sprawcą młodocianym obligowały Sąd Okręgowy do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary po myśli art. 60 § 1 i 2 k.k., bowiem Sąd ten zwrócił także uwagę na status młodocianego i na funkcję kary, ale nie znalazł podstaw do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia a to przede wszystkim z uwagi na sposób działania i stopień agresji wobec pokrzywdzonej, którą przecież była matka oskarżonego. Trzeba zgodzić się ze stanowiskiem Sądu pierwszej instancji iż sam fakt młodego wieku sprawcy przestępstwa nie może stanowić podstawy do nadzwyczajnego złagodzenia kary bowiem ustawa umożliwia zastosowanie instytucji określonej w art. 60 § 1 k.k. tylko wówczas gdy przemawiają za tym względy wychowawcze. Zatem ta kwestia poddana jest ocenie Sądu meriti, który winien rozważyć czy w zaistniałych

okolicznościach wystąpiły przesłanki przemawiające za przyjęciem, że kara powinna być tak ukształtowana by spełnić funkcję wychowawczą. Przekonanie takie musi mieć uzasadnienie, że dotychczasowe życie oraz okoliczności czynu nakazują uznać, że kara wynikająca z zagrożenia ustawowego przypisanego mu przestępstwa byłaby rażąco surowa i w odczuciu społecznym niesprawiedliwa. Takiego przekonania nie sposób wyrazić co do oskarżonego P. B. głównie z uwagi na drastyczne okoliczności czynu i skalę agresji wobec matki. W stosunku do oskarżonego Sąd orzekający w sposób jasny wskazał na okoliczności czynu oskarżonego jako przemawiające za orzeczeniem kary pozbawienia wolności w jej bezwzględnym wymiarze słusznie powołując się na wysoki stopień szkodliwości czynu oskarżonego, sposób działania z oczywiście błahego powodu oraz fakt, że celem ataku była jego matka, co czyni jego zachowanie za wyjątkowo karygodne. Z tych wszystkich powodów należało uznać zarzut apelacji za bezzasadny, a w związku z tym, że orzeczona kara przekracza 2 lata pozbawienia wolności, wywody odnoszące się do zastosowania warunkowego zawieszenia kary okazały się zbędne. Uznając bezzasadność zarzutów apelacji, Sąd Apelacyjny orzekł o utrzymaniu zaskarżonego wyroku w mocy.

Orzeczenie o kosztach sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym uzasadnione jest treścią art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych z uwagi na brak majątku oraz odbywanie kary pozbawienia wolności przez oskarżonego.

Z uwagi na to, że obrońca oskarżonego pełnił swe czynności z urzędu i nie otrzymał za to wynagrodzenia, zasądzono na jego rzecz wynagrodzenie za obronę oskarżonego w postępowaniu odwoławczym – art. 29 ust. 1 ustawy 26 maja 1982 r. prawo o adwokaturze i § 19 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r.